

YAĞMUR (*)

-“Otuz beş yılı boşuna yaşamışım” dedi adam.

Uzun süre hafif hafif çiseleyen yağmur şimdi bardaktan boşalır gibi olanca hızıyla yağmayı sürdürüyordu. Doğanın o muhteşem ilk bahar yeşilini yıkayarak daha farklı bir tonda bir yeşile çevirirken, çoğalıp bir dere gibi sokakta akan sular, sanki sokağın pisliğiyle birlikte yaşamlarındaki tüm pislikleri de sürüklüyor, çok zorlanarak da olsa temizlemeye çalışıyordu.

-“Neden?” dedi kadın.

-“Yağmurun bu kadar güzel olduğunun daha önce farkına varmamış olduğum için.”

Mutluluk doluyordu adamın içine. Yüreğini kapkara eden o mutsuzluğun şafağında. ‘Diyalektik işte bu!’ diye düşündü. Edilgen bir mutluluktu o anda yaşadığı. İçindeki ses, ‘güzeli daha güzel kılmak gerek’ diyordu; o, toprağın, yeşilin, ağacın ille de yağmurun kokusunu ciğerinin derinliklerinde hissederken. Sonra sordu kendisine, bir edilgenlikten kurtulma çabası sayılabilir mi, güzelliği nefes nefes içine çekmek? Yoksa tersine daha çok tüketmek, sonuna doğru gitmek midir yaşamın?

-“Çok yağmurlar yaşadık, şu on yıl içinde birlikte.”

-“Çok yağmurları yaşadık ama ‘tek tek’ yaşadık, yine aynı on yıl içinde.”

Yine, -*hem de aynı anda*- biri bardağın boş yanını, diğeri ise dolu yanını görmüştü işte.

-“Öyle yağmurlardı ki bunlar, yaşamdaki pek çok pislikle beraber, bizden de hep bir şeyleri götürdü.”

-“Hiç mi getirdiği iyi, güzel şeyler yoktu?”

-“Otuz beş yıldır ayrımına varmadığına göre!.. Yoktu demek ki!”

Yakalamıştı işte düşüncelerindeki çelişkiyi ve vurmuştu biz kez daha, hem de okkalı bir şamar gibi yüzüne.

Kimdi o? Sevdiği mi? Herhangi bir kadın mı? Bir anne, bir öğretmen, bir yargıç?

Vicdanının sesi mi yoksa? Doğrucu Davut mu? Üstelemedi!...

“Yağmurun sesine bak / aşka davet ediyor”

Tüm karşı çıkışlarına karşın, yaşamlarının çarpıklığı, toplumun arabeskleşmesi, bu güzelliğe de bulaşmıştı.

-“Şarkı söyleyebilirim!. Ben özgürüm!”

-”Yağmura karşı şarkı söylemek, etken bir tavır içine girmek, güzelliğe bir başka güzellik katmak, güzeli yeniden yaratmak mıdır sence?”

‘Bugüne kadar hiç beste yaptın mı ki şimdi yapacaksın? Hem de bu yağmura bakıp, daha önce hiç söylenmemiş, hiç duyulmamış ve en azından bu yağmur, bu yeşil kadar güzel?’ Can alıcı ama yanıtı baştan belli bir soruydu *-soru muydu gerçekten-.*

-“Bana 'beceriksiz' dedin öyle mi?”

-“Benim ağzımdan öyle bir şey çıkmadı!”

İçindeki ses her ikili diyalogda işe karışıyor, hem kendini hem de onun tahrik etmesiyle söyledikleri yüzünden kadını kızdırıyordu; hırçınlaştı: ‘Sesini kesmek lazım senin. Mutlu olmam için bu şart. Kesebilir misin!.’

-“Belki bir şarkı besteleyemem ama, yağmuru yazabilirim.”

-“Sana 'beste yapabilir misin' demedim ki!”

‘Bak bu olur işte. Ama bu kez yazdıklarının gerçekten bir yeniden yaratma olabilmesi için başkalarında da kendini var etmesi gerekmez mi? Hiç okuru olmayacak yazılar, yastık altında saklanan, bir türlü üretkenliğe dönüşmemiş dolayısıyla para olamamış sadece kâğıt parçaları değil midir!’

-“İnsanın kendini tanımasını da sağlamaz mı?”

-“Sen bu yaşına geldin hâlâ kendini tanıyamadın mı?”

-“Peki sen; sen kendini ve de beni tanıdığını söyleyebilir misin?”

Yağmurun sokakta her yöne doğru oluşturduğu derecikler farklı yerlerde birleşiyor, sonra ayrılıyor, sonra yeniden birleşiyordu. Kim bilir belki hepsi onun görüş alanının dışında bir noktada toplanıyor ve büyük bir derecik yapıyor olabilirdi. O kadar ileriyi göremiyordu. ‘Belki şu sıralar birilerinin evlerini de basan bu sular insanların tüm varlıklarını, yaşamlarını ellerinden bile alıyor olabilirdi. Olur muydu gerçekten? Yazık! Çok yazık! Bilmemek, bilememek ne kötü değil mi?’

-“Bilmiyorum. Hiç öyle bir iddiada bulunmadım yaşamım boyunca...”

Ve o defalarca birleşip ayrılmaların oluşturduğu labirentte yolunu bulamamanın korkusu, o derecikte akıntıya kapılıp gitme korkusuyla birleşiyordu bu kez de. Korktu. Hem de çok. Hep korkardı. Birleşmekten de, ayrılmaktan da... ‘Edilgen tavır. Yağmurun,

rüzgârın, hayatın sürüklediği bir beden olmak. Erimek, çürümek, yok olmak. Yağmurun güzelliğini daha fazla algılamak. Yağmurdan, güzellikten salt kendine, kendisi için bir şeyler almak. Edilgenlik. Yine edilgenlik. Neden taktım ki bu kadar. Bir çeşit delilik? Olabilir mi?'

-"Sen böyle olmasaydın!"

Ağzından çıktı mı bu cümle. 'Nasıl olsaydım? Nasıl biri olsaydık? Bu güzelliğe bir şeyler de biz katabilir miydik acaba, farklı, başka biri olsaydık?' Bu da ağzından çıkmadan kafasından o anda gökyüzünce çakan şimşek gibi geçti. Şimşeği gök gürültüsü izlemişti. Ama onun kafasındaki şimşeğin ardı derin bir sessizlikti.

-"Ne isterdin şu anda en çok?"

Kadın sorusunun yanıtını beklemeden kapıyı çarpıp çıktı.

Adam yağmur ve onun verdiği bu tuhaf mutlulukla tek başına kaldı balkonda. Biraz kenarda yaklaşsa yağmur onu da ıslatacaktı. Geride durdu, sırtını duvara dayadı... 'Şu anda en çok ne isterdim?' İkinci kattaydılar. Atlasa çok, çok bir yeri kırılırdı. Ölemezdi. Ölmeli miydi? Bilemedi? Etkin bir tutum mudur, yoksa tersine edilgen bir tutum mu?

Suda sürüklenen bir yaprağa gözü takıldı. Kendine çok benziyordu. İçeriye girdi. Mutfağa geçti, buzdolabındaki şişeden bir bardak içki doldurdu. Balkona geri döndü. 'Savrulan bir yaprak gibisin. Savrulunca unutur mu insan? Unutmak mı, yoksa yağmurun verdiği hazzı, keyfi, başka bir hazla büyütmek mi bu? Yoksa onun hep dediği gibi beyninden başlayarak her şeyini yaşamını tüketmek, bir alkolün içinde boğmak, yaraya onu yalnızca dağlayacak bir ilâç dökmek mi?'

Bu kez kulak vermedi. İstemi dışında süren bu diyaloga. Çünkü bu çoktan bitmiş, tüketilmiş bir tartışmaydı. Yeniden giremezdi, söyleyecek yeni bir sözü yoktu. Bitirmişti çoktan. Bilerek yaptığı bir seçimdi içmek artık! 'Öldürse bile... Öldürür müydü sahiden de? Öyle diyordu o! O... O... 'o' kimdi? Kimdi 'o'? Bilemedi. Belemediği ne çok şey vardı. hem de her zaman hep tersini savunurken bile.' Yağmurun şarıltısına aşağıdan, sokağın süpürülme sesleri karışıyordu. Islanma pahasına balkonun kenarına kadar gidip eğildi, ikinci kattan aşağıya yana baktı. Kadını gördü. Sarı yağmurluğu ve aynı renkteki lastik çizmeleri ve elindeki süpürgeyle sokağı, evin önünü süpürüyor, süpürdüklerini kaldırımın kenarından aşağıya doğru akan dereciğe itiyor ve akan su onları göremediği bir yerlere götürüyordu. 'İşte güzelliği yaratmanın bir yolu: Güzelliği bozan çirkinlikleri, pislikleri ortadan kaldırmak. Bak o beceriyor. Ben bunu ister miydim? İstemek bir yana yapabilir miydim?' Kadın gözden kayboldu. Ama süpürgenin sesi hâlâ yağmurun sesine eşlik ediyordu. Birden kadının yanında olduğunu fark etti. Sesler sürüyordu. Islanmıştı. 'Çok eskiden yağmurda yürümeyi severdik. Elele. Islanırdık. Üşürdük. Birbirimize daha bir

sokulurduk. Soluklarımız bile ıslanmış çıkardı ağzımızdan. O zaman güzellik elele olmak, elele yürümekti. Hatta güzelliği yaratmak. Yağmur bu güzelliğe yalnızca eşlik ederdi. Ne değişti? Onu görmezdik bile. Duyumsardık, yaşardık ama görmezdik. Bu kadar güzel olduğunun ayrımında olmazdık...'

-'İçmeye başlamışsın yine!'

-'Hep seninle sevişmek isterdim, yağmur üzerimize yağarken. Herkesin kaçıp bir yerlere sığındığı o parkta çimlerin üzerinde yuvarlana yuvarlana... Yağmurun sularını bedeninden içmek isterdim, seninle birlikte. Sevişmek isterdim, çırılçıplak. Soğuk bir gerçeği bedenimin ısısıyla, yüreğimin ateşiyle ısıtmak... Yeniden doğmak isterdim, ya da kaybolmak içinde..."

-"....."

Yanında mıydı değil miydi! Sokaktan aynı sesler geliyordu: Yağmurun şarıltısı ve süpürgenin çıkardığı ses.

-"Elele tutuşmak, güzel bir yağmur, toprağın kokusuna karışmış bedenin kokusu, çimlerin üzerinde yuvarlanırken çıkan sesler, hazzın verdiği inlemeler, çığlıklar. En üst düzeyde bir orgazm."

Fısıltıyla çıktı bu cümle ağzından. Duyan oldu mu acaba, kendinden başka? 'Şu anda en çok sevişmeyi isterdim seninle. Evet belki aşağıda sokakta, yağmurun altında değil. Burada balkonda. Yerde. Soğuk taşın üzerinde sevişmeyi isterdim.' Kadını soydu. Aşağıdan sesler geliyordu. Kadının saçları yapışmıştı yüzüne. Eliyle yana itti. Yüzünü iki elinin arasına aldı. Islak dudaklarından uzun uzun öptü. Kendi yere doğru çökerken kadını üstüne çekti. Küçük çığlıklarına yağmur yanıt veriyordu. Solukları yine ıslak ıslak çıkıyordu. Vücudu terle, yukardan dökülen sularla, yağan yağmurla ıslanırken, sanki boğazına kadar yağmur suyunun içinde yüzüyormuş gibi yağmuru içinde duyumsuyordu. 'İşte güzelliği yeniden yarattım sonunda! Buna da yaratmamak, tüketmek diyebilir misin? Hem de ikimiz beraber doyuma ulaştık işte. Birlikte bir şey yaptık. Çoğaldık, çoğalttık! Doğru muydu? Böyle de nitelendirilebilir miydi?'

Doyuma varınca rahatlamıştı. Yerde duran kadehi eline alıp bir yudum içti. Elinde bardak doğruldu. Aşağıya baktı. Kadın oradaydı. Süpürmeyi sürdürüyordu. Elini önüne attı. Islanmıştı. Yine cesaret geldi geri, seslice sordu aklına gelen soruyu:

-"Ben kiminle seviştim az önce?"

Ayağa kalktı. Bardağı pencerenin pervazına bıraktı. İçeri girdi. Montunu askıdan aldı. Ayakkabılarını giyip kapıdan çıktı. Merdivenden aşağıya inip sokak kapısının önüne geldi. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yağmur sanki daha bir şiddetlenmişti. Kapıdan dışarıya ilk adımı attığında sanki yüzüne bir kova su çarpılmış gibi hissetti. Kadına doğru baktı.

Arkası dönüktü. Görmedi onu. Kaldırımın kenarındaki dereciği atladı. Ters yöne, aşağıya, suların birleştiğini düşündüğü yere doğru yürüdü. ‘Kaç, kaç... Tek yapabileceğin budur zaten. Hayal kurmak ve kaçmak!’

Yağmurun sesini duyuyor. Islaklığı bedeninde duyumsuyor, güzelliğini soluk soluk içine çekiyor ve yaşamındaki güzelliklere yeniş güzellikler katmak, katabilmek umuduyla gidiyordu. Denizin kenarına kadar gitti. Dalgalar insan boyunu aşıyordu. Çağırıyordu deniz. Kurtuluş ve yaratma oradaydı. Mendireğin ucuna yürüdü. Mendirek bitti. Denize yürüdü. Yürüdü...

‘Herkesten her zaman kaçabilirsin, ama kendinden asla!..’

1991-2017

(*)Kitapta yer alan ilk öyküdür.